

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 043319 25 Uvp
Sarajevo, 15.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Krkeljaš Milorada, kao predsjednika vijeća, Džerahović Emire i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Kazić Edine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice R. B. iz S., ul. S.g. br. ..., zastupane po punomoćnici Gurda Amri, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 07-27-2-1866/22 od 19.12.2022. godine, tuženog Federalne uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Sarajevo, u upravnoj stvari eksproprijacije dijela parcele, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 043319 22 U od 02.10.2025. godine, na nejavnoj održanoj dana 15.01.2026. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 043319 22 U od 02.10.2025. godine odbijena je, kao neosnovana, tužiteljčina tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv prvostepenog zaključka Općine Stari Grad Sarajevo, broj: UP-I-06-27-4341/22-KM od 23.08.2022. godine. Tim prvostepenim zaključkom odbačen je kao preuranjen zahtjev R. B. iz S., u predmetu eksproprijacije dijela njene vlasničke parcele, u svrhu izgradnje zaštitnog pojasa planirane saobraćajnice u ulici S.g. br. ..., a shodno Regulacionom planu „G.H.“, jer po važećim propisima nema uvjeta za pokretanje postupka.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužiteljica osporava zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila federalnog zakona o postupku, kao i povrede prava na obrazloženu odluku i prava na imovinu, iz razloga koji su u zahtjevu navedeni i detaljno obrazloženi. Ističe da su nadležni organi, a i prvostepeni sud na konkretan slučaj nepravilno primjenili odredbe Zakona o eksproprijaciji Federacije BiH, obzirom da je iz stanja spisa vidljivo da je tužiteljica donošenjem osporenih akata onemogućena da koristi svoju imovinu i da sa njom raspolaže u punom kapacitetu u smislu člana 17. Zakona o stvarnim pravima Federacije BiH. Ovo iz razlog što zbog zabrane građenja na njenoj parceli koja je određena predmetnim Regulacionim planom „G.H.“ tužiteljica ne može postaviti odgovarajuću betonsku ogradu kako bi zaštitila svoju imovinu od štetnih vanjskih uticaja. S tim u vezi ukazuje da je nepostupanjem korisnika eksproprijacije u skladu sa navedenim Regulacionim planom došlo do nezakonitog ograničenja prava vlasništva tužiteljice na predmetnoj parceli, obzirom da joj se odbija izdati lokacijska informacija za gradnju ograde na istoj, a istovremeno se u dužem vremenskom postupku ne

provodi postupak eksproprijacije u skladu sa navedenim Regulacionim planom. Pri tome se poziva i na Odluku Evropskog suda za ljudska prava u Strazburu u predmetu Sporng i Lonroth protiv Švedske, u kojoj je izraženo načelo mirnog uživanja imovine, te ukazuje da je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude propustio da odluči o svim navodima koje je tužiteljica istakla u toku predmetnog postupka, tako da obrazloženje pobijane presude nije u skladu sa standardom prava na obrazloženu presudu. Na osnovu izloženog tužiteljica predlaže da ovaj sud zahtjev za vanredno preispitivanje pobijane sudske odluke u cijelosti uvaži, pobijanu presudu prvostepenog suda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje, uz obavezu naknade troškova postupka ili da zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži i pobijanu presudu preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akti tuženog i prvostepenog organa ponište i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje ili da o predmetnom zahtjevu meritorno riješi na način da se prvostepeni zaključak i osporeno rješenje tuženog ponište i u cijelosti usvoji predmetni zahtjev za eksproprijaciju dijela tužiteljčine parcele u skladu sa Odlukom o provođenju Regulacionog plana „G.H.“ od 03.08.2022. godine, uz obavezu tuženog da tužiteljici naknadi troškove postupka.

Tuženi organ u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke je predložio da sud isti odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja upravnog spisa i obrazloženje pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud poprimio utvrđenim da je tužiteljica dana 05.08.2022. godine podnijela prvostepenom organu predmetni zahtjev za eksproprijaciju dijela njene parcele (označene kao k.č. 550, k.č. 549 i dio k.č. 947 KO V.H.), koja prema Odluci o provođenju Regulacionog plana „G.H.“ („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 37/09, 47/16 i 6/21), pada u zaštitni pojas planirane saobraćajnice, te da u istom zahtjevu traži da joj se isplati odgovarajuća novčana naknada za eksproprijsano zemljište ili dodijeli zamjenska parcela u istoj površini, istoj zoni, a sve u cilju izgradnje betonskog podzida sa ogradom i ulaznom kapijom, kako bi na taj način zaštitila sebe i svoju imovinu od trećih lica, životinja, te postavila granicu parcele; da je prvostepenim zaključkom broj: UP-I-06-27-4341/22-KM od 23.08.2022. godine navedeni zahtjev odbačen kao preuranjen, s pozivom na odredbe člana 5. Zakona o eksproprijaciji, u vezi sa odredbama člana 123. stav 2. Zakona o upravnom postupku, cijeneći da u konkretnom slučaju još uvijek nije donesena odluka nadležnog organa kojim je utvrđen javni interes za izgradnju objekta, odnosno izvođenja drugih radova na toj nekretnini; da je protiv tog zaključka tužiteljica izjavila žalbu koja je osporenim rješenjem tuženog od 19.12.2022. godine odbijena kao neosnovana, s pozivom na odredbe člana 6. stav 1. i člana 15. stav 2. Zakona o eksproprijaciji, cijeneći da je prvostepenim zaključkom predmetni zahtjev pravilno odbačen, ali ne iz razloga iznesenih u obrazloženju prvostepenog rješenja, obzirom da tužiteljica shodno odredbi člana 6. stav 1. Zakona o eksproprijaciji ne može imati svojstvo i biti korisnik eksproprijacije (dakle lice po čijem prijedlogu se postupak može pokrenuti), jer su to isključivo samo subjekti javnog prava, ali ne i fizička lica, kao što je u konkretnom slučaju. Pri tome je tuženi cijenio kao prihvatljive navode žalbe da je predmetna parcela u vlasništvu tužiteljice obuhvaćena važećim Regulacionim planom „G.H.“ te da je shodno odredbi člana 15. stav 2. Zakona o eksproprijaciji time utvrđen javni interes za eksproprijaciju samim regulacionim planom, kao i da je ukupnim postupanjem nadležnog organa uprave vezanim za konkretno zemljište imenovanoj nametnuto ograničenje i dijelom onemogućeno nesmetano uživanje i raspolaganje njene nepokretne

imovine, ali da takvi navodi nisu mogli uticati na drugačije odlučivanje u ovoj upravnoj stvari, imajući u vidu važeće propise i nenadležnost tuženog u oblasti urbanizma i prostornog planiranja. Protiv osporenog rješenja tužiteljica je podnijela tužbu u upravnom sporu, koju je prvostepeni sud pobijanom presudom od 02.10.2025. godine odbio kao neosnovanu, cijeneći osporeno rješenje tuženog pravilnim i zakonitim.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon niti povrijedio pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje neosnovan.

Naime, odredbama člana 6. Zakona o eksproprijaciji („Službene novine FBiH“, br. 70/2007, 36/2010, 25/2012, 8/2015 - odluka US i 34/2016) propisano je da se eksproprijacija može vršiti za potrebe Federacije Bosne i Hercegovine, kantona, grada, općine, javnih preduzeća, njihovih zavisnih društava u njihovom 100% vlasništvu i javnih ustanova, ako zakonom nije drukčije određeno (stav 1.), dok je stavom 2. istog člana propisano da izuzetno, eksproprijacijom se može ustanoviti služnost u korist građana radi postavljanja vodovodnih i kanalizacionih cijevi, električnih i telefonskih kablova, gasovoda i u drugim slučajevima određenim zakonom. Također, odredbama 15. stav 2. istog Zakona propisano je da javni interes za izgradnju objekta ili izvođenje drugih radova na području za koje je donesen regulacioni plan ili urbanistički projekt smatra se utvrđen tim planom, odnosno projektom, dok je odredbama člana 21. istog Zakona propisano da prijedlog za eksproprijaciju može podnijeti korisnik eksproprijacije nakon utvrđenog javnog interesa za izgradnju objekta ili izvođenje radova (stav 1.); da se prijedlog za eksproprijaciju podnosi općinskoj službi za upravu (stav 2.); da nadležno pravobranilaštvo podnosi prijedlog za eksproprijaciju u ime pravnih lica koje zastupa prema zakonu (stav 3.); da se prijedlog za eksproprijaciju može podnijeti samo za vrijeme važenja akta o izgradnji objekta (zakon, odluka, rješenje i dr.), odnosno regulacionog plana ili urbanističkog projekta (stav 4.), te da ako je javni interes utvrđen aktom Vlade, vlade kantona ili općinskog vijeća prijedlog za eksproprijaciju se može podnijeti u roku od dvije godine od dana donošenja tog akta (stav 5.).

Odredbama člana 123. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 2/98, 48/99 i 61/22) propisano je da ako nadležni organ povodom stavljenog zahtjeva stranke utvrdi da po važećim propisima nema uvjeta za pokretanje postupka, donijet će o tome zaključak, kojim će se podneseni zahtjev odbaciti kao preuranjen. Protiv tog zaključka dopuštena je posebna žalba.

Cijeneći konkretnu situaciju prema citiranim propisima proizilazi da su nadležni organi, a i prvostepeni sud, u obrazloženju svojih odluka pravilno cijenili da tužiteljica, kao fizičko lice, u konkretnom slučaju ne može imati svojstvo i biti korisnik eksproprijacije, te da shodno tome nije ovlaštena za pokretanje postupka za eksproprijaciju dijela predmetne parcele u njenom vlasništvu, već samo pobrojani subjekti javnog prava iz člana 6. stav 1. Zakona o eksproprijaciji, prema kojoj se eksproprijacija može vršiti za potrebe Federacije Bosne i Hercegovine, kantona, grada, općine, javnih preduzeća, njihovih zavisnih društava u njihovom 100% vlasništvu i javnih ustanova, ako zakonom nije drukčije određeno, dakle samo subjekti javnog prava.

Također, pravilna je ocjena tuženog, a i prvostepenog suda, da se na konkretan slučaj ne može primijeniti ni odredba člana 6. stav 2. istog Zakona, kojom je propisano da se izuzetno eksproprijacijom može ustanoviti služnost u korist građana radi postavljanja vodovodnih i kanalizacionih cijevi, električnih i telefonskih kablova, gasovoda i u drugim slučajevima

određenim zakonom, budući da se tužiteljičin zahtjev uopće ne odnosi na ustanovljenje takve služnosti, već na potpunu eksproprijaciju dijela njene parcele, koji pada u zaštitni pojas planirane saobraćajnice obuhvaćene Odlukom o provođenju Regulacionog plana „G.H.“, radi izgradnje betonskog podzida sa ogradom i ulaznom kapijom.

Imajući u vidu navedeno, neosnovani su navodi zahtjeva da su osporenim aktima nadležnih organa i pobijanom presudom povrijeđene citirane odredbe Zakona o eksproprijaciji na štetu tužiteljice, kao i odredbe člana 17. Zakona o stvarnim pravima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 66/13 i 100/13), budući da tužiteljica, kao fizičko lice i vlasnik predmetnog zemljišta, prema tim zakonskim odredbama nema zakonsko ovlaštenje za podnošenje prijedloga za pokretanje postupka eksproprijacije dijela njene parcele, već samo subjekti javnog prava, kako su to pravilno cijenili tuženi organ, a i prvostepeni sud u obrazloženju svojih odluka.

Zbog svega navedenog, za drugačije rješavanje ove upravne stvari nije od značaja pozivanje tužiteljice na Odluku Evropskog suda za ljudska prava u Strazburu u predmetu Sporng i Lonrroth protiv Švedske (od 23.09.1982. godine), kojom je utvrđena povreda prava imenovanih na mirno uživanje imovine, zbog dugotrajnih postupaka za eksproprijaciju i zabrane građenja na vlastitim parcelama, obzirom na izričitost citiranih odredbi Zakona o eksproprijaciji, kao važećeg materijalnog propisa koji reguliše konkretnu upravnu oblast, kao i nenadležnosti tuženog u oblasti urbanizma i prostornog planiranja, odnosno donošenja i izvršenja navedene Odluke o provođenju Regulacionog plana „G.H.“ („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 37/09, 47/16 i 6/21), tako da tužiteljici stoji na raspolaganju mogućnost da pred redovnim sudom ostvaruje pravo na naknadu eventualno nastale štete po ovom osnovu, kako je to pravilno cijenio i prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude.

Zbog svega naprijed iznesenog, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva za vanredno preispitivanje ocijenio neosnovanim (već ih je pravilno ocijenio prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude), pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima valjalo odlučiti kao u izreci ove presude, jer pobijanom presudom i osporenim rješenjem tuženog nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Odluka o odbijanju zahtjeva tužiteljice za naknadu troškova sastava zahtjeva za vanredno preispitivanje donesena je na osnovu odredbe člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15).

Zapisničar

Kazić Edina, s.r.

Predsjednik vijeća

Krkeljaš Milorad, s.r.